Napsal uživatel Jeroným Lešner
Sobota, 20 Říjen 2001 01:00

- Indies records 2001
- Celkový cas 40:03.

Uvaril jsem si masalu a potichu pustil nové CD kvarteta Michal Hromek Consort: Consort Music. Hudba plynula tiše a po prvním poslechu jsem si rekl: "no, tak k caji jsou takové instrumentálky dobré..." Pak se roztocil disk hlasiteji a zacaly se dít v místnosti veci.

Zacal jsem objevovat, že pri peclivém poslechu se nejen nedá pít caj, ale napopáté ci desáté ješte ani náhodou nelze odchytit skladby v celé jejich hloubce, forme a smyslu. A to hrají jen ctyri muzikanti... Pane jejda; to asi nebude folk... ale, co to teda bude? Vážná hudba? World music?

Michal Hromek je znám jako kytarový virtuos venující se v zejména keltské kytare. CD Consort Music však jako keltský projekt zas tolik koncipováno není. Objevuje se zde totiž snad pul sveta. Tklivé i tancující Skotsko, dvorní Francie, svet islámu, ale i Peru, Mississippi, stredoveká Francie, Portugalsko a vše se vrací pres Anglii do Irska.

Je to vlastne malá cesta kolem sveta, na kterou se vydáte s klasickou-neklasickou kytarou, africkými perkusemi djembe, houslemi nebo violou a prícnou flétnou. Obcas se mihne další nástroj, nikoli však hostující muzikant.

Consort Music na vás v žádném prípade nezapusobí jako Michal Hromek ego ..a ti druzí jako nosici vody. Hlavní autor a aranžér, je samozrejme sice stežejním muzikantem celého projektu, avšak nebojí se dát cas vyniknout i ostatním kolegum. Ostatne slovo "consort" na jakési "odborné partnerství" poukazuje. A také by bylo neprirozené, aby klasická kytara prebila prícnou flétnu, perkuse a violu zároven. A tak je na první poslech slyšet zejména mistrovský výkon flétnisty Jakuba Klára. Mým osobním favoritem je pak perkusista Daniel Mikolášek, jehož rafinovaný rytmický cit by si meli všichni naši perkusisté vzít za vzor. René Vácha, který strídá violu s houslemi, zustává ponekud zpátky a spíš dotvárí plochy, atmosféru skladeb, než že by strhával melodii k sobe.

Consort Music má velice propracované razení. První a druhá skladba jsou protiváhou posledních dvou skladeb, vystupují v nich blízká melodická i rytmická témata. Nekteré jejich fragmenty se pak ruzne mihnou i v ostatních, vnitrních skladbách CD. Projekt tak lze prirovnat k symfonické básni, která je však v tomto prípade podána pouze kvartetem.

Podobností se standardní vážnou hudbou najdeme na CD více. První, co musí zaujmout každého, jsou nesmírne propracované aranže. Možná, že i proto na CD nevystupují hosté, že by nezapadli a príliš vycnívali. Každý nástroj totiž nyní muže hrát jakoukoli ze skladeb i jako svoji sólovou a rozhodne skladba stojí porád za poslech.

Další podobnost s projekty moderní vážné hudby je živelnost. Považuji za správné, že je pri hodne hlasitém stereoposlechu slyšet, kdy se flétnista nadechuje, kdy se kytarista nevejde prsty levé ruky do strun ci houslista pritlací na smycec... Tím dostává skladba vetší sílu a autenticitu, než kdyby byla plošne zfiltrována necitlivým masteringem.

Nesilnejších motivu jsem na CD nacházel s každým dalším poslechem více a více. Vždy jsem si ríkal: "...hm, tak tohle je také nejlepší pasáž..." Intrada plní funkci predehry, hlasitost poslechu si nastavte až po jejím skoncení, nebot skladba až do svého finiše tri minuty sílí - tomu ríkám aranžérský oríšek! Druhou zastávkou je Wondering Aloud kde housle hrají party pro dudy, v Acres Wild jsou vynikající perkuse, zajímavý prechod od cembala do Nabuccovsky

monumentálních orientálních melodií v Arabesque, nápadité a decentne nestandardní uchopení tradicionálu El Condor Passa v Los Incas, které jiste poteší každého tradicionalistu romantika. Veselé a milé je zarazení ragtimu The Gringos. Po nem následuje seskupení čtyř úzce svázaných klasičtějších skladeb, pojmenované dohromady nečekaně: Consort Music. První, tklivá (skotská?), otevírá prostor pro Ostinato, které, alespoň ve mně, evokuje starofrancouzská villancella. Kratičké Interlude, jakási přestávka před bouří, je zas spíš v duchu portugalského fádú. A přichází, další z dravých vrcholů CD. Svým nábojem bych ji srovnal s Pavlicovým Měl jsem štěstí aj neštěstí. Po výletu světem se nyní v Reynardine vracíme do Irska, ale mám pocit, že je to s nějakým přestupem v Londýně. Závěrečná The Curragh of Kildare je už ale opravdu v Irsku, takže jsme se nakonec opravdu udělali cestu kolem světa. Trvala nám čtyřicet minut a tři sekundy. Gagarin by záviděl.

Pro folkového fanouška bude poslech CD Consort Music spíše poslechem náročným. Ono je to s námi, Čechy, problém. Žijeme pořád v melodickém romantismu a co nemá jasnou melodii, neuspěje. Smetana, Dvořák... to bychom zvládli, ale kdo vydrží pět hodin Wagnera? Ostatně - které melodie si pamatujete z Mé vlasti? Vsadím se, že motiv Kočka leze dírou moll a ti zdatnější si vzpomenou na hlavní téma Vyšehradu, ale to jen proto, že jim zvoní v uších z ranního rádia. A co část Šárka? Má také melodii? Vzpomene si na ni někdo? Ten, kdo ano, bude z CD Michal Hromek Consort: Consort Music unesen.

Co říci na závěr? Indies Records umí vydat dobrý titul a upevňuje si svoji velice vysokou laťku. Přeji jim hodně zdaru.